09/06/2024

Το θαύμα του εκ γενετής τυφλού – Του Μητροπολίτη Ζιμπάμπουε Σεραφείμ

/ Γνώμες

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΕΚ ΓΕΝΕΤΗΣ ΤΥΦΛΟΥ

του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ζιμπάμπουε κ. Σεραφείμ

Στη Ευαγγελική Περικοπή αυτής της Κυριακής η Εκκλησία μας αναφέρεται σε ένα από τα σημαντικά θαύματα του Ιησού Χριστού, στη θεραπεία του εκ Γενετής τυφλού (Ιωάννου 9, 1-38). Το γεγονός μάλιστα ότι ο Χριστός δημιουργεί νέον οφθαλμό από πηλό στον ταλαιπωρημένο τυφλό αποδεικνύει τη πίστη της Εκκλησίας μας για τη Θεότητα του Χριστού και μάλιστα ότι ο Θεός – Πατέρας δημιούργησε τα πάντα διά του Υιού του.Πολλά είναι τα αξιόλογα στοιχεία της σημερινής Ευαγγελικής Περικοπής. Πέραν από τη σημασία της διδασκαλίας της Αγίας Γραφής για την Θεότητα του Χριστού που ήρθε στο κόσμο για να μας σώσει

από την αμαρτία και το θάνατο, αξίζει να σταθούμε σε δύο στοιχεία που έχουν σχέση με την εποχή μας και μάλιστα με την αδιαφορία και την ανευθυνότητα που συναντούμε μερικές φορές στους ανθρώπους που αναμένουμε να προστατεύουν ηθικά τα παιδιά και την ευρύτερη κοινωνία.

Έτσι βλέπουμε σήμερα τους γονείς του εκ γενετής τυφλού αντί να δοξάζουν και να ευχαριστούν τον Θεό για τη θεραπεία του υιού τους, φοβούμενοι τις συνέπειες να ομιλήσουν με θάρρος για την αλήθεια του θαύματος του Χριστού, αρνούνται επίμονα για να μη διωχθούν από την Συναγωγή. Στη πραγματικότητα στη διαγωγή των γονέων του τυφλού της Ευαγγελικής Περικοπής βλέπουμε ανάγλυφες τις εκδηλώσεις ενός απαράδεκτου καιροσκοπισμού, που θυσιάζει την αλήθεια στη πρόσκαιρη σκοπιμότητα με μια συμπεριφορά που ευχαριστεί τους ισχυρούς του κόσμου τούτου.

Όταν ο εκ γενετής τυφλός, με το θαύμα του Ιησού Χριστού, άνοιξε τα μάτια του κι αντίκρυσε το φως της ημέρας, με τη θαυματουργική ενέργεια του Θεού έγινε ο καλύτερος μάρτυρας της Θεότητας του Χριστού. Γνωρίζοντας καλά ο ίδιος την άσχημη κατάσταση που βρισκόταν προηγουμένως, εκτίμησε ιδιαίτερα το δώρο του Θεού, δηλαδή την υγεία του, την θαυματουργική θεραπεία του.Γι’ αυτό χωρίς να φοβάται καθόλου τις απειλές των πανίσχυρων Φαρισσαίων, όχι μόνο τους είπε με θάρρος την αλήθεια για το πρόσωπο του Χριστού, αλλά ειρωνεύθηκε και την απιστία τους και την κακία τους που απόβλεπαν στην απόρριψη του θαύματος του Ιησού Χριστού. Αντίθετα όμως με τον θεραπευθέντα τυφλό, οι γονείς του ενώ γνώριζαν όσο και εκείνος την αθεράπευτη κατάσταση των ματιών του, είδαν το θαύμα του Χριστού με κριτήριο το προσωρινό ατομικό τους συμφέρον. Μπροστά στο φόβο του διωγμού των Φαρισσαίων έλεγαν πως δεν γνωρίζουν τίποτα για το μεγαλείο του θαύματος της θεραπείας του παιδιού τους.

Έτσι οι Φαρισαίοι κατηγόρησαν το Χριστό ότι με το θαύμα κατέλυσε την αργία του Σαββάτου. Δεν μπορούσαν να συνειδητοποιήσουν ότι το Σάββατο εγένετο διά τον άνθρωπο κι όχι ο άνθρωπος για το Σάββατο. Η Διακονία της Εκκλησίας εγένετο διά τον άνθρωπο. Ο φθόνος, η ζήλια και η προκατάληψη δεν τους αφήνουν να αναγνωρίσουν το Δημιουργό του θαύματος. Το μόνο που κατάφεραν όμως ήταν να μείνουν πάντα στα πυκνά σκοτάδια της απιστίας και της κακίας. Αντί να πιστέψουν, να μετανοήσουν, να ευχαριστήσουν το Θεό, που εδώρησε το φώς σ’ ένα δυστυχισμένο τυφλό συνάνθρωπό τους, έμειναν τυφλοί, σκληροί και αμετανόητοι. Έτσι το επόμενο βήμα τους ήταν να προχωρήσουν αδίστακτα στη καταδίκη και στη Σταύρωση του Χριστού.

Ταυτόχρονα όμως δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι μετά τη πτώση του πρώτου ανθρώπου με το προπατορικό αμάρτημα η ροπή προς την αμαρτία υπάρχει στο

καθένα μας, κι ότι αναμάρτητος είναι μόνο ο Ιησούς Χριστός. Γι’ αυτό λίγο-πολύ ο κάθε άνθρωπος πέφτει στην αμαρτία. Το έργο του Χριστού είναι να μας λυτρώσει από τα δεσμά της αμαρτίας. Αυτό το έργο συνεχίζει να επιτελείται στο χώρο της Εκκλησίας που αποτελεί κατά τον απόστολο των Εθνών σοφό Παύλο «Σώμα Χριστού».

Γι’ αυτό ας ευχηθούμε το θαύμα που άνοιξε τα μάτια του εκ γενετής τυφλού να ανοίξει και τα δικά μας μάτια για να οδηγηθούμε στην μετάνοια με την πορεία μας στο ιερό μυστήριο της Εξομολογήσεως που θα εκφρασθεί έμπρακτα με τον αξιολογικό μας προσανατολισμό στην καθημερινή μας ζωή. Έτσι η τύφλωση μας σταματά όταν ζούμε μυστηριακά μέσα στη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας. Το μεγαλείον της Εκκλησίας μας είναι ότι με θαυματουργικό τρόπο κατάφερε για δυό σχεδόν χιλιάδες χρόνια να μας προσφέρει αυτή την πραγματικότητα της λειτουργικής ζωής που ανοίγει για όσους ζούν σύμφωνα με τις Θείες Εντολές του Χριστού την θύρα του Παραδείσου («αγαπήσεις Κύριον τον Θεό σου και τον πλησίον σου ως εαυτόν»).

Ένα ακόμη σημαντικό σημείο της σημερινής ευαγγελικής περικοπής είναι ότι οι προσευχές μας στο Θεό εισακούονται όταν ζούμε θεοσεβώς, όταν δηλαδή ζούμε σύμφωνα με το Θέλημα του Θεού, να μη αδικούμε κανένα και να κάνουμε πάντα το καλό. Γι’ αυτό και τρέχουμε στους αγίους μας να προσευχηθούμε να μεσιτεύσουν για μας με πρώτη τη Παναγία μας, αλλά κι άγιες μορφές της Εκκλησίας μας ζουν ανάμεσα μας, τους ευσεβείς Χριστιανούς (31 οίδαμεν δέ ότι αμαρτωλών ο Θεός ούκ ακούει, αλλ’ εάν τις θεοσεβής ή καί τό θέλημα αυτού ποιή, τούτου ακούει31 «Ξέρουμε πως ο Θεός τους αμαρτωλούς δεν τους ακούει, αλλά αν κάποιος τον σέβεται και κάνει το θέλημά του, αυτόν τον ακούει»).